

SF, som jo er medforfattere til det dagsordensforslag, som vi senere skal stemme om.

For Dansk Folkeparti er faren ikke så meget en NATO-udvidelse – som det jo opfattes fra Enhedslistens side – men derimod den udvikling, vi kan iagttage i Rusland. Man kan sige, at vi nu igennem længere tid har haft det argument, at vi ikke skulle udvide NATO netop for at tækkes reformkræfterne i Rusland af hensyn til den indenrigspolitiske udvikling både politisk, men jo også økonomisk.

Men vi må jo nok sige, at valget i Rusland i december viste, at den strategi foreløbig ikke er lykkedes. Gammelkommunisterne vandt valget, og følgerne har jo også vist sig ved, at hovederne er rullet i den russiske regering. Næste fase, som vi nu kan iagttage at vi kommer frem til, er så præsidievalget i juni, og vi kan jo frygte, at det værste sker i Rusland. Vi kan også sige, at ud over den indenrigspolitiske situation i Rusland taler den situation, der er i Tjetjenien, jo også tydeligt for sig selv.

I lyset af et Rusland, der udvikler sig på den måde, hvad så med de central- og østeuropæiske lande, de lande, som ønsker at blive optaget i NATO, selvfølgelig bl.a. på grund af truslen fra Rusland, men jo også for at få en generelt større tilknytning til Vesten? Hvad er det for en udvikling, man forestiller sig at vi fremmer i de lande, hvis vi afslår deres ønske om optagelse i NATO?

Ja, vi har allerede set også i en lang række af de central- og østeuropæiske lande, at de tidligere magthavere er kommet til magten igen blot i nye forklædninger og under nye navne. Det er jo bl.a. i det lys, vi skal diskutere NATO's mulige udvidelse. Jeg er bange for, at tiden forpasses, hvis vi afstår fra at handle, mens tid er.

Derfor er konklusionen fra vores side, at jo hurtigere vi sikkerhedspolitisk får tilknyttet de øst- og centraleuropæiske lande til NATO, jo hurtigere giver vi de pågældende lande de sikkerhedsgarantier, som de fortjener som nye demokratier. Vi giver dem følelsen af at høre til og høre med, og vi fortæller samtidig russerne, at de ikke realpolitisk kan bestemme udviklingen for de selvstændige central- og østeuropæiske lande, som jeg før nævnte, der ønsker optagelse i NATO.

På den måde fortæller vi så også russerne, at det kun er dialog og åbenhed fra deres side, der er vejen frem, ligesom vi appellerer til dialog fra vores side, og vi fortæller dem, at de ikke kan blokere for en udvidelse, når selvstændige lande ønsker det, og når NATO ønsker udvidelsen.

Imidlertid anerkender vi selvfølgelig også i Dansk Folkeparti, at det er et område her med utrolig megen psykologi. Derfor kan der være logik i, at man har ført strategien med aftaler som det Nordatlantiske Samarbejdsråd og Partnerskab for Fred-aftalen. Men målet må være klart, og det må være klart både for de øst- og centraleuropæiske lande, som ønsker optagelse i NATO, og for os selv. Målet er en NATO-udvidelse.

Vi mener, at processen frem mod denne udvidelse skal være så kort som overhovedet muligt, og derfor imødeser vi, at man får afsluttet processen med at integrere de øst- og centraleuropæiske lande i de sikkerhedspolitiske systemer, som vi har, så hurtigt som muligt for at kunne effektuere udvidelsen.

Det er på denne baggrund også klart, at vi ikke har nogen som helst mulighed for tilnærmelsesvis at støtte det dagsordensforslag, som Enhedslisten og SF har stillet, og derfor agter vi at stemme imod forslaget om motiveret dagsorden.

Lad mig afslutningsvis sige til udenrigsministeren, som i sin redegørelse også kom ind på forhold omkring EU's udvidelse, at jeg synes, der var en specielt glædelig ting i udenrigsministerens redegørelse, nemlig at man for en af de første gange her i de senere år, hvor man har diskuteret dette her spørgsmål, skiller tingene ad og siger, at man selvfølgelig på den ene side har EU's udvidelse mod øst som en væsentlig opgave på regeringskonferencen, men at man også, som der står, på det sikkerhedspolitiske område gennem en udvidelse af NATO skal knytte de central- og østeuropæiske lande nærmere til Vesten.

Som jeg læser det, så er det en erkendelse af, at man skal skille tingene ad, så EU primært er et handelspolitisk samarbejde og de sikkerhedspolitiske strategier varetages gennem andre fora, herunder selvfølgelig NATO. Det burde være en erkendelse af, i hvert fald hvis man læser det positivt, at EU's militære tanker og militære strategier bør være en saga blot, og at det er noget, EU skal holde fingrene fra og lade bl.a. NATO om.

Så på denne baggrund kan jeg meddele, at vi stemmer imod det dagsordensforslag, som er stillet.

Formanden:

Jeg er bange for – da der er så mange meldinger om, hvad der videre skal ske i denne betydn-